

ראה אותו חמה, ראה אותו שחהה
יורד על ראשיהם של ישראל.
כמה ראה? ראה אותן מ', אותן זו
שהיתה טסה ברקיע, וזהו סימן
של מלאך הפטות שרווצ'ה להבנות
באות וא"ו ואות ת'. מה עשה
פנחס? שהיה מחלבש ביצחק,
או נטול מ' ההייא, וחתף אותן,
וחבר אותן עמו. בין שראה
מלאך הפטות שפנחס חטף לו אותן
מי ההייא עמו, מיד שב לאחוריו.
כמה הטעם? משום שכארשר קנא
פנחס בלבו, התלבש ביצחק,
והתעללה להיות בחשבון מעתים
ושמונ'ה, וכך עולה שמנו במאתיים
ושמונ'ה, וכך עולה יצחק. בין
שראה אותן מ' עפה ברקיע,
חטף אותן וחבר אותן עמו,
ונעשה מיד מעתים וארבעים
ושמונ'ה. זהו שפטוב ויקח רמה
בידו.

משום שאות מ' היהת סימן
ראשון לאדם הראשון לבנות
מוות על העולם, משום שאות זו
היתה טסה על ראשו של אדם,
בשעה שפטוב (בראשית ו) ותקח
מפריו, מ' פריו. והוא מחותפת
אותיות ו/or בזמן שפטוב ותאבל,
ותתן, ותקחנה. אז נבנה מוות
על העולם.

פנחם היה נראה לו עכשו אותן
אות מ', עף על ראשיהם של
ישראל. ואיך ראה אותן? ראה
צורת אותן מ' פתונחה, מלאה דם.
בין שראה אותן, אמר: זה ודי
סימן של מלאך הפטות. מיד חטף
אותה, הזכיר עלייה שם המפרש,
והוריד אותה האות אללו. ומה
שהיה בגימטריא מעתים
ושמונ'ה, האטרוף להיות מעתים
ו ארבעים ושמונ'ה. ואז נאמר
ויקח רמה בידו. ועל זה כתוב,
מעל בני ישראל בקנאו את
אחרא. בתוכם, מי בתוכם. בגין דהוה איזיל
קנאי. שקנא לשם הקדוש, שהיה מחים לו בשרות אחרת.

חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל.
מאי חמא. חמא מ', את דא דהוה טאס
ברקיע, ורקיע, ורקיע לאתבנה באת ויא"ו ואת ת'. מה עבר
פנחס. דהוה מחלבש ביצחק, כדי נטיל ההוא
את מ', וחתף ליה, וחבר ליה בחדיה. בין
חמא מלאך הפטות, ובנחס חטף ליה להו
מ' בחדיה, מיד תפ לאחורי.

מאי טעמא. בגין דבד קני בלביה פינחס,
אתלבש ביצחק, ואסתלק למחי
בחושבנא במאתיים ושמונ'ה, והבי סליק שמיה
במאתיים ושמונ'ה, והבי סליק יצחק. בין
חמא לאת מ' טאס ברקיע, חטף ליה, וחבר
ליה בחדיה ואתבעיד מיד מעתים וארבעים
ושמונ'ה, הרא הוא דכתיב ויקח רמה בידו.

בגין דאות מ' היה סימן קדמאה לאדם
הראשון, למבני מוות על עולם, בגין
דאת דא היה טאס על רישיה דאדם, בשעתא
דכתיב, (בראשית ו) ותקח מפריו, מ' פריו. והו
מחבא וית, בזמנא דכתיב, ותאבל, ותתן,
ותפקחנה. כדי בגין מוות על עולם.

בנחס היה חמי ליה השטא ההוא את מ',
טאס על רישיהון דישראל. והיאך
חמא ליה. חמא דיוקנא דמ' פתוחה, מליא
דקמא. בגין דחמא ליה, אמר דא ודי סימן
דקלאך הפטות, מיד חטף לה, אדבר עליה שמاء
מפרש, ונחית להאי את לגבייה. ומה דהוה
מעתים ושמונ'ה, אתצריף מעתים וארבעים
ושמונ'ה. כדי ויקח רמה בידו. ועל דא כתיב
מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי, רקני
לשמא קדישא, דהו מחרני ליה בראשו
אחרא. בתוכם, מי בתוכם. בגין דהוה איזיל
קנאי. שקנא לשם הקדוש, שהיה מחים לו בשרות אחרת.

שהיה הולך ובא בתוך כמה המונים וכמה חשובים, ומסר עצמו למשה בינויהם. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' היה אוטה קנאה שקנא.

מה טעם אותן מ'? משום שהיא סימן של מרות, היא סימן של ד' מיתות מליקות. היא סימן של ד' מיתות בית דין. ומשם עליה וירד ועלה. עליה למ', וירד לד'. ירד מדר', שהם ד' רוחות שנפרדות מתחז זכר ונקבה מהטמא, ובגלוון ד' מיתות בית דין. ומשם עולים למ'. בלווד, מ' סימנים וכלים של מלאך המות. וזה לך פנחס ועמד בתוך מ', ועל זה נאמר ולא כליתי את בני ישראל בקנאותי.

ובו איך השיב פנחס את חמתי של מקדוש ברוך הוא, והרי בתוב ויהיו המתים במגפה וגוי? אם לא מות אחד מהם, קייתי אומר מהו מה השיב חמתי, אבל כיון ששפל אלו מותו, מה הטעם השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל?

אלא ודאי ברור הדבר: אוילו לבן אדם שפוגם ורעו! אוילו למי שלא שומר ורעו כמו שאיריך! חס ושלום שאפלו אחד מישראל מות, אלא שבט שעוזן, באשר באו אותם ערבות, התערכו בנשימים של שבט שעוזן לאחר שחתניינו, והולידו גנים - מותם מות בעגל, ומלה מותם מותם בMegha, ואחרים מותם באן, אלו שגשגרו. זהו שפטותם ויהיו הפתמים במגפה. אשר מותם לא כתוב, אלא המתים שפרקתי.

וממש שגשגרו ישראל וכל אומם ורע קדוש, גמנו כלם, מתים שלא חסר אפלו אחד מהם. ועל זה היה בחוב ולא כליתי את בני ישראל. מכלל שאחרים כלו. וכן מה שנאמר השיב את חמתי מעל בני ישראל - מעל

ועאל בגו מפני אוכלוסין, מפני רברבון, ומסר גרמיה לモתא בינייהו. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' קנאה דקאי.

מאי טעמא מ'. בגין דאייה סימנא דמאות, אייהי סימנא דם' מלקיות. אייהי סימנא דדר' מיתות בית דין. ומתקנן סליק ונחית, נחית וסליק, סליק למ', ונחית לד'. נחית מדר', אינון ד' רוחין, דמתפרקן מגו דבר ונוקבא ממסאבותא, ובגיניהו ד' מיתות בית דין. ומתקנן סליקין למ'. והיינו מ' סימנא ימאני זמתן דמלאך המות. ורקא גטיל פנחס, ורקם בתוך מ', ועל דא ולא כליתי את בני ישראל בקנאותי. ובו האיך השיב פנחס חמתי דקודשא בריך הוא, והכתיב ויהיו המתים במגפה וגוי, אי לא מית חד מניעיה, היה אמינה השיב את חמתי, אבל כיון דכל בני מיתו, מאי טעמא השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי ברירה דמלה, ווי ליה לבר נש דפיגים זרעיה, ווי ליה למאן דלא גטיר זרעיה בדקא יאות, חס ושלום דאפיקלו חד מיישראל מית, אלא שבטה דשמעון, פד אתי איינון ערבות, אהערבו בנטין דשבטה דשמעון, דשמעון, בתר האתג'יר, ואולידיון בניין, מנהון מיתו בעגל, ומגהון מיתו במוותנא, ואחרניין מיתו הכא, איינון דاشטארו. הכא הוא דכתיב, ויהיו המתים במגפה, אשר מות לא כתיב. אלא המתים, מותים דמעיקרא הוא.

ובגין דאסתרו ישראל, וכל אינון זרעא קדיישא, אטמנון קלחו, בגין דלא חסר אפיקלו חד מניעיה. ועל דא כתיב, ולא כליתי את בני ישראל, מכלל דאחרניין כלו. וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל את בני ישראל. מכלל שאחרים כלו. וכן מה שנאמר השיב את חמתי מעל בני ישראל - מעל